

Arrest

nr. 246 137 van 15 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat L. ACHAOUI *loco* advocaat J. WOLSEY en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 Op 18 oktober 2019 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

1.2 Op 23 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Dit is de bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven aan verzoekster ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"A. *Feitenrelaas*

U, G. Y., beschikt over de Syrische nationaliteit en bent van Palestijnse origine. U bent afkomstig uit Idlib. U bent Arabier en soennitisch moslim. Op tienjarige leeftijd verhuisde u naar de stad Damascus en

later ging u wonen in de stad Qudsiya in de provincie Damascus. U behaalde het diploma van Master of Business Administration (MBA) en werkte vervolgens gedurende een maand bij een bank in Damascus. In 2012 huwde u met A. M. J.. Uw dochter heet A. C. L. (O.V. ...).

Op een bepaald moment deserteerde uw man uit het Syrische leger. Hierna werd hij gezocht door de veiligheidsdiensten. Hij verliet Syrië in 2014. U verklaart dat hij in Frankrijk subsidiaire bescherming verkreeg. In 2017, toen u nog in Syrië was, liet hij u telefonisch weten dat uw relatie met hem beëindigd was. Sinds tweeënhalf jaar heeft u geen contact meer met uw ex-man.

Drie maanden voor uw vertrek verhuisde u opnieuw naar Idlib. Zelf verliet u Syrië illegaal op 1 september 2018. U besloot te vertrekken omdat u verschillende keren was ondervraagd door de veiligheidsdiensten na de desertie van uw man.

Op 15 september 2018 kwam u aan in Griekenland. Daar verzocht u om internationale bescherming, waarna u volgens uw verklaringen de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg in juni 2019. In Griekenland waren de levensomstandigheden voor u en uw dochter echter moeilijk. Bovendien kreeg u er te maken met racistische daden van The Golden Dawn (Gouden Dageraad). Tweemaal werd u namelijk geslagen door hen, maar u kon van hen vluchten. Aangezien u zich onveilig voelde door deze acties, besloot u om samen met uw dochter Griekenland te verlaten in oktober 2019.

Op 18 oktober 2019 verzocht u samen met uw dochter om internationale bescherming in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de eerste bladzijden van uw paspoort en dat van uw dochter, uw huwelijksakte, uw huwelijksverklaring, een document van UNWRA, een uittreksel van uw familie uit het register voor buitenlandse Arabieren en een kopie van de verblijfskaart van uw man.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen, meer bepaald in Griekenland. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u vooreerst uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat u na het verkrijgen van uw beschermingsstatus geen financiële steun of onderdak meer zou krijgen na het verstrijken van zes maanden, dat u verder geen toegang had tot medische zorg, geen recht had op het aanvragen van een reisdocument, niet naar school kon gaan en geen werk kon verrichten doordat u opvang moest voorzien voor uw dochter (CGVS, p. 8). In hoofdte van uw dochter haalt u aan dat zij niet naar school kon gaan en dat het er onveilig was (CGVS, p. 7). Deze zaken betreffen problemen van socio-economische aard en hebben aldus geen link met de Vluchtelingenconventie, noch kan besloten worden dat deze dermate ernstig zijn dat ze gelijkgesteld kunnen worden met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft een beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U stelt dat u na uw verblijf in het opvangcentrum tweemaal op straat werd geslagen door leden van de groepering The Golden Dawn (CGVS, p. 8). Gevraagd om te vertellen over deze gebeurtenissen, stelt u dat deze plaatsvonden toen de leden van de groepering bezig waren met het vernielen van winkels en eigendommen van de overheid, en zij ook mensen met een buitenlands uiterlijk aanvielen (CGVS, p. 8). U stelt dat u geslagen werd maar snel kon ontkomen (CGVS, p. 8). U zegt dan wel dat de Griekse politie zelf niet kan optreden tegen deze groepering (CGVS, p. 7), toch verklaart u evenzeer dat u niet naar de politie gestapt bent omdat u vreesde daardoor te worden geviséerd (CGVS, p. 8). Via deze verklaringen staat u allerminst dat u niet kon rekenen op de bescherming van de Griekse autoriteiten tegen deze groepering; u hebt hen immers nooit geïnformeerd over het feit dat u aangevallen werd door deze groepering. U legt overigens geen enkel begin van bewijs neer van de problematiek waarmee u in Griekenland te maken zou hebben gekregen. Dat u in geval van terugkeer naar dit land wel het slachtoffer dreigt te worden van zaken die beschouwd kunnen worden als vervolging of ernstige schade maakt u allerminst aannemelijk.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De documenten die u neerlegt kunnen evenmin een ander licht werpen op bovenstaande beoordeling. Deze hebben enkel betrekking op uw identiteit en uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en u niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van artikel 1bis van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het beginsel van "*voorzichtigheid, voorzorg, zorg en aandacht voor details en de verplichting om rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak*", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"i. Beginselen

Het CGVS heeft in dit geval gebruik gemaakt van de mogelijkheid die hem krachtens artikel 57/6, § 3, lid 1, 3° van Vreemdelingenwet wordt geboden om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling, die deze bescherming reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft verkregen, niet-ontvankelijk te verklaren.

Artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van voornoemde wet luidt als volgt: "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie ".

Dit artikel komt in de plaats van het vroegere artikel 57/6/3 van de inmiddels ingetrokken wet van 15 december 1980, dat een voorbehoud maakte ten aanzien van de toepassing van het criterium van het "niet-inaanmerking nemen" van een verzoek om internationale bescherming in het geval dat de asielzoeker "elementen kan aanvoeren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem is verleend".

ii. Belangrijk voorbehoud bij de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsprocedure

Een essentieel voorbehoud bij de toepassing van het niet-ontvankelijkheidscriterium is het risico van schending van de grondrechten en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten in geval van overdracht aan de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend.

Dit voorbehoud werd nauwkeurig geformuleerd in een arrest van Het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019, Ibrahim, Sharqawi e.a. en Magamadov (gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-428/17).

De belangrijkste conclusie van dit arrest Ibrahim, Sharqawi e.a. en Magamadov, is dat het vermoeden van behandeling van een vluchteling of een subsidiaire beschermde persoon in overeenstemming met de vereisten van het Handvest niet onweerlegbaar is.

Het is de verantwoordelijkheid van het CGVS om een concrete analyse uit te voeren van de sociale en materiële zorg van personen die internationale bescherming genieten (of van de realiteit van systematische of algemene tekortkomingen op dit gebied) "op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens" (§88).

Om te concluderen dat er een risico bestaat op een inbreuk op artikel 4 van het Handvest, moeten de bovengenoemde tekortkomingen de "bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken" (Ibrahim e.a., § 89).

Het Hof van Justitie verklaart verder dat: "Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwichtigheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" (Ibrahim e.a., §90).

Bij het bepalen of deze grens wordt overschreden, nodigt het Hof uit om in dit arrest rekening te houden met de "bijzondere kwetsbaarheid" van de persoon die internationale bescherming geniet (Ibrahim e.a., § 95).

Het Hof van Justitie zegt dat "De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie" (Ibrahim e.a., §92).

*iii. Het kwetsbare profiel van verzoestker en haar vrees op straat te belanden
Verzoekster, eenzame vrouw met jonge dochter, vertoont een kwetsbaar profiel.*

De kwetsbaarheid van haar profiel werd beoordeeld, aangezien haar procedure niet tot een beslissing tot niet-ontvankelijkheid tijdens de "Admissibility" fase leidde maar haar verzoek om internationale bescherming in Griekenland te gronde werd onderzocht. Voor de toepassing van de EU-Turkije Deal, werd verzoekster inderdaad als kwetsbare aanvrager beschouwd door de Griekse autoriteiten zodat ze niet teruggestuurd werd naar Turkije.

Waar de Commissaris generaal naar analogie verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens en beschouwt dat de drempel van de ernst van een inbreuk op artikel 3 van het EHRM niet is bereikt in geval van overdracht naar Griekenland, laat hij na zelfs de geringste les te trekken uit het nieuwe arrest van het Gerechtshof van de Europese Unie (arrest van 19 maart 2019, Ibrahim, Sharqawi e.a. en Magamadov ; gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-428/17).

Verzoekster betreurt een gebrek aan intellectuele eerlijkheid in hoofde van het CGVS alsmede de automatische toepassing van de mogelijkheid om het verzoek onontvankelijk te verklaren, zonder een

individuele analyse te maken van het dossier van verzoekster, hetgeen geen bestaansreden meer heeft rekening houdend met de recentste ontwikkelingen in de Europese rechtsleer.

In dit opzicht en in verband met de levensomstandigheden van verzoekster in Griekenland, nadat ze een internationale bescherming had gekregen, moet opgemerkt worden dat het CGVS de gegrondheid van verzoeksters vrees om zichzelf op straat te vinden, zonder toegang tot gezondheidszorg en school voor haar dochter, niet betwist.

Verzoekster meent dat ze, buiten haar wil om, bij een gedwongen terugkeer naar Griekenland, zal vervallen in een toestand van uiterste materiële precariteit waardoor ze niet bij machte zal zijn zelfs aan meest elementaire behoeften te voldoen, zoals eten, wassen, ziektezorg, een dak boven hoofd hebben, etc.

De mensonwaardige en deplorabele levensomstandigheden die verzoekster aantrof na de toekenning van haar status zijn weerspiegeld in het AIDA, Country Report: Greece, update 2018 van maart 2019 (stuk 3).

Wat de toegang tot huisvesting betreft, wordt er in het Country report onmiddellijk op gewezen dat administratieve en bureaucratische belemmeringen, een gebrek aan gecoördineerd optreden van de Staat om rekening te houden met de specifieke situatie van personen die internationale bescherming genieten, een ondoeltreffende handhaving van de wetgeving en de gevolgen van de economische crisis de begunstigen van internationale bescherming beletten om hun rechten te doen gelden (stuk 3, p.185).

Verschillende NGO's bevestigen dat zij vaak op straat leven, zonder onderdak of levende in verlaten huizen, zonder voedsel of toegang tot gezondheidszorg, met inbegrip van degenen die uit andere Europese landen worden teruggestuurd.

Het rapport sloot af als volgt: "Refugees still have no secure and effective access to shelter, food, the labour market and healthcare including mental health care. International protection status in Greece cannot guarantee a dignified life for beneficiaries of protection and is no more than protection 'on paper'" (stuk 3, p. 187; zie ook stuk 8).

Bovendien worden nieuwe maatregelen uitgevoerd, die steun voor vluchtelingen verminderen:

Het ESTIA-programma, dat huisvesting en financiële bijstand aan personen die internationale bescherming wordt ontmanteld. Dit informatie werd door een interview op 27 juni 2019 met de woordvoerder van het UNHCR in Griekenland bevestigd. De woordvoerder heeft toegevoegd:

« The reality for around ... 80,000 people that are in the country today is that the majority don't have access to a solution, they haven't become self-reliant. [...] The reception system is created for asylum-seekers » (stuk 4).

In hetzelfde interview verklaarde de UNHCR dat personen die internationale bescherming genieten, zich tot het Griekse socialezekerheidsstelsel moeten dan wenden.

In Griekenland had verzoekster geen toegang tot medische zorg (NOP, p. 8). Bovendien in geval van terugkeer naar Griekenland is het niet zeker dat verzoekster toegang tot medische zorg zou hebben.

De Griekse Minister van Arbeid heeft de circulaire tot toekenning van een sociaalzekerheidsnummer aan personen die internationale bescherming genieten, AMKA op 19 juli 2019 ingetrokken (stuk 6).

Volgens de Griekse media was het politieke doel van de circulaire om vluchtelingen toegang tot basisgoederen en -rechten (gezondheid, onderwijs, werk) te vergemakkelijken en hen zo in staat te stellen gemakkelijker in de Griekse samenleving te integreren (stuk 7).

European Union Agency for Fundamental Rights heeft in zijn driemaandelijks nieuwsbrief, die in november 2019 is gepubliceerd, gemeld dat (stuk 5, p.3):

"In Greece, according to a letter of the Ombudsperson to the responsible ministers, the number of complaints about obtaining a social security number (AMKA) for asylum applicants, migrant children and unaccompanied children increased following the withdrawal of the relevant ministerial circular in July 2019. As a result of the withdrawal, issuing social security numbers to these two groups became cumbersome. The lack of a social security number creates difficulties in accessing employment, insurance and healthcare. The NGO ARSIS raised similar concerns. As a temporary alternative, the Ombudsperson argued for issuing the Aliens Healthcare Card as foreseen by Greek law, to ensure proper access at least to health care for this group, while also proposing amendments to by-laws on the matter. In a recent circular by the Ministry of Labour and Social Affairs regulating the issuance of social security numbers for beneficiaries of international protection, the ministry announced that it would soon issue the missing circular covering asylum applicants and unaccompanied migrant children."

« Volgens een brief van de Ombudsman aan de verantwoordelijke ministers is het aantal klachten over het verkrijgen van een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) voor asielzoekers, migrantenkinderen en niet-begeleide kinderen in Griekenland gestegen na de intrekking van de desbetreffende ministeriële circulaire in juli 2019. Als gevolg van de intrekking werd het toekennen van sociale zekerheidsnummers

aan deze twee groepen omslachtig. Het ontbreken van een sofinummer zorgt voor problemen bij de toegang tot werk, verzekeringen en gezondheidszorg. De ngo ARSIS heeft soortgelijke zorgen geuit. Als tijdelijk alternatief pleitte de Ombudsman voor het uitreiken van de Vreemdelingengezondheidskaart zoals voorzien door de Griekse wet, om een goede toegang tot gezondheidszorg voor deze groep te verzekeren, terwijl hij ook wijzigingen in de statuten over deze kwestie voorstelde. In een recente circulaire van het Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken die de uitgifte van sociale zekerheidsnummers voor personen die internationale bescherming genieten regelt, kondigde het ministerie aan dat het binnenkort de ontbrekende circulaire over asielzoekers en niet-begeleide migrantenkinderen zal publiceren.”

Deze situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en de bijzonder hoge drempel van zwaarwegenheid bepaald door het arrest Ibrahim worden bereikt. Verzoekster loopt een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest in geval van terugkeer naar Griekenland.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat het CGVS niet is overgegaan tot een specifieke analyse van de sociale en materiële opvang van de houders van een beschermingsstatuut op grond van « objectieve, betrouwbare, precieze en behoorlijk geactualiseerde elementen. »

Temeer aangezien aan het administratief dossier geen enkele objectieve informatie gevoegd werd betreffende de situatie van begunstigen van een internationale bescherming in Griekeland.

Alleen al omwille van het ontbreken van objectieve en up to date documentatie over de situatie in Griekeland is de vernietiging van de bestreden beslissing gerechtvaardigd. Daarbij dient er geoordeeld te worden dat de bestreden beslissing niet op gepaste wijze rekening houdt met de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekster op grond van haar situatie als alleenstaande moeder (Ibrahim e.a., §93 ; zie ook CCE, arrest nr. 211.557 van 18 oktober 2018 ; arrest nr. 217.624 van 27 februari 2019).”

2.2 Ter ondersteuning van haar beroep voegt verzoekster volgende stukken toe aan haar verzoekschrift:

- uittreksels van het AIDA Country Report: Greece, 2018, update maart 2019;
- het artikel “These asylum-seekers won their refugee cases in Greece. Some wish they hadn’t” van Public International Radio van 27 juni 2019;
- een uittreksel van het “Quarterly Bulletin 4, Fundamental rights Agency of the European union, november 2019;
- het artikel “Labor minister blocks social security AMKA for refugees, non-EU nationals” van Keep talking Greece van 13 juli 2019;
- een niet-vertaalde versie van een artikel in het Grieks;
- het artikel uit The new Humanitarian, “Two different hells: Mainland offers little respite for refugees in Greece, 5 december 2019.

Met een aanvullende nota van 13 juli 2020 voegt verzoekster nog volgende stukken toe:

- attest van de psycholoog S.E.K. van 9 juni 2020 dat verzoekster psychologisch wordt opgevolgd;
- attest van Fedasil dat verzoekster sinds 6 mei 2020 om de 15 dagen op therapeutische consultatie gaat.

Ter terechtzitting dient verzoekster een foto in waarop haar dochter staat afgebeeld op een matras.

De Raad wijst erop dat het door verzoekster toegevoegde Griekse artikel niet gesteld is in de taal van de rechtspleging, maar in het Grieks, en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het PR RvV neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging dit stuk niet in overweging. Ook de foto wordt niet in overweging genomen nu niet blijkt wanneer, waar en onder welke omstandigheden ze is genomen.

2.3 Er is geen nota met opmerkingen ingediend door de verwerende partij.

2.4 Bespreking van het middel

Verzoekster voert aan dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de elementen van kwetsbaarheid in haar persoonlijk profiel, met name dat zij een alleenstaande vrouw is met kind. Zij vreest bij een terugkeer naar Griekenland dat ze op straat zal belanden, zonder toegang tot gezondheidszorg en school voor haar dochter.

Verzoekster verwijst in dit verband naar het AIDA-rapport (*Asylum Information Database, Country Report Greece, update march 2019*) en dat ten gevolge van het ESTIA-programma huisvesting en financiële bijstand aan personen die internationale bescherming genieten, wordt ontmanteld.

Verzoekster wijst er tevens op dat de verwerende partij aan het administratief dossier geen enkele objectieve informatie heeft gevoegd betreffende de situatie van begunstigden van een internationale bescherming in Griekenland.

Hoewel uit het AIDA-rapport niet kan worden afgeleid dat de Griekse autoriteiten geheel onverschillig blijken te zijn voor de situatie van houders van een internationale beschermingsstatus, blijkt uit de door verzoekster aangehaalde rapporten wel dat er sprake is van ernstige hinderpalen met betrekking tot de toegang tot huisvesting, werk of persoonlijke hygiëne. In de bestreden beslissing wordt ook niet ontkend dat thans de materiële en financiële ondersteuning voor begunstigden van internationale bescherming werd stopgezet. Verzoeksters vreest dat zij en haar kind bij terugkeer naar Griekenland voor onbepaalde tijd dakloos zullen zijn en in preciaire, onveilige en onhygiënische omstandigheden zullen moeten overleven, is niet ongegrond. Hoewel uit de door verzoekster aangehaalde bronnen nog niet blijkt dat elke terugkeerder zal worden blootgesteld aan een met artikel 4 van het Handvest strijdige behandeling, maakt zij aannemelijk dat er een grote kans is dat zij bij terugkeer naar Griekenland in zeer slechte omstandigheden zal terechtkomen, waarbij zij geen zekerheid zal hebben omtrent huisvesting, werk en voeding.

Verzoekster verklaarde dat zij na het verkrijgen van haar beschermingsstatus geen financiële steun of onderdak meer zou krijgen na het verstrijken van zes maanden, dat zij verder geen toegang had tot medische zorg, geen recht had op het aanvragen van een reisdocument, niet naar school kon gaan en geen werk kon verrichten doordat zij opvang moest voorzien voor haar dochter. In hoofde van haar dochter haalt zij aan dat zij niet naar school kon gaan en dat het er onveilig was.

In de bestreden beslissing motiveert de CGVS hieromtrent het volgende:

“Deze zaken betreffen problemen van socio-economische aard en hebben aldus geen link met de Vluchtelingenconventie, noch kan besloten worden dat deze dermate ernstig zijn dat ze gelijkgesteld kunnen worden met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft een beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.”

De Raad herinnert er vooreerst aan dat artikel 4 van het Handvest identiek is aan artikel 3 van het EVRM. Beide bepalingen luiden: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Artikel 52.3 van het Handvest bepaalt dat de rechten vermeld in het Handvest die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, dezelfde inhoud en reikwijdte hebben als die welke er door het EVRM aan worden toegekend.

Artikel 53 van het Handvest herinnert er verder aan dat de bepalingen van het Handvest niet mogen worden uitgelegd als zouden zij een beperking vormen van of afbreuk doen aan de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden welke binnen hun respectieve werkingssferen worden erkend door het recht van de Unie, het internationaal recht en de internationale overeenkomsten waarbij de Unie, de Gemeenschap of alle lidstaten partij zijn, met name het EVRM, alsmede door de grondwetten van de lidstaten. De Raad acht het bijgevolg nuttig om in te gaan op de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot het bereiken van de “*bijzonder hoge drempel*” bij het beoordelen van het risico op een verregaande situatie van materiële deprivatie, zoals vermeld in het arrest *Ibrahim*.

Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient de aangeklaagde behandeling een minimum aan ernst te bereiken opdat de drempel van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt. De beoordeling van dit minimum is relatief en hangt af van alle omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling, de fysieke of mentale effecten en eventueel het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Artikel 3 houdt niet in dat de verdragsluitende partijen verplicht zouden zijn om iedereen binnen hun jurisdictie met een woning te voorzien, noch dat de staten er op algemene wijze toe verplicht zouden zijn om vluchtelingen financiële steun te verlenen teneinde hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. Het EHRM hecht evenwel belang aan de status van asielzoekers als een bijzonder kansarme en kwetsbare bevolkingsgroep die speciale bescherming nodig heeft. Een situatie van extreme materiële armoede kan een probleem vormen in het licht van artikel 3, wanneer deze volledig afhankelijk was van staatssteun, en geconfronteerd wordt met onverschilligheid van overheidswege en die in een ernstige situatie van ontbering terechtkomt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Specifiek wat betreft minderjarigen, oordeelt het Hof dat de extreme kwetsbaarheid van het kind een doorslaggevende factor is die prevaleert boven overwegingen met betrekking tot de status van illegale immigranten (EHRM nr. 29217/12, 4 november 2014, *Tarakhel t. Zwitserland*, , nrs. 94-99). Kinderen hebben specifieke behoeften die verband houden met hun leeftijd en gebrek aan onafhankelijkheid, maar ook met hun asielzoekersstatus. Het Hof wijst er ook op dat het Verdrag inzake de rechten van het kind staten aanmoedigt om er met passende maatregelen voor te zorgen dat een kind dat asiel zoekt bescherming en humanitaire hulp kan verkrijgen, ongeacht of het kind alleen is of vergezeld wordt door zijn of haar ouders. De opvangomstandigheden voor kinderen moeten aangepast zijn aan hun leeftijd om te verzekeren dat deze geen situatie van stress en angst creëren met traumatische gevolgen (EHRM 4 november 2014, 29217/12, *Tarakhel t. Zwitserland*, 119).

De Raad is er zich van bewust dat het arrest *Tarakhel* betrekking had op gezinnen met kinderen die een verzoek indienden om internationale bescherming en *in casu* het dossier voorligt van statushouders, echter volgens het arrest *Ibrahim* is het voor de toepassing van artikel 4 niet van belang of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met artikel 4 strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (*Ibrahim*, punt 87 of *Jawo* punt 88). Bijgevolg is de leer van het arrest *Tarakhel* eveneens relevant voor statushouders.

Verzoekster staat als alleenstaande moeder in voor haar jonge dochter. Uit de door verzoekster aangehaalde bronnen in het verzoekschrift blijkt dat er een zeer reële kans is dat verzoekster en haar dochter bij terugkeer naar Griekenland in zeer slechte omstandigheden zullen terechtkomen, zonder toegang tot huisvesting, voeding of hygiënische basisvoorzieningen en waarbij zij blootgesteld zullen worden aan gewelddadige en insalubere omstandigheden. Verzoekster is bovendien een alleenstaande moeder, hetgeen haar zoektocht naar werk, huisvesting en zorg voor haar kind nog verder zal bemoeilijken. Verzoekster maakt aannemelijk dat zij zonder huisvesting zullen moeten overleven op straat waar zij blootgesteld worden aan onveilige, onhygiënische of gewelddadige omstandigheden, hetgeen, mede gelet op de extreme kwetsbaarheid van haar kind, hen zal blootstellen aan extreme stresssituaties met bijzonder traumatische gevolgen voor hun psychische en fysieke gezondheid.

De CGVS stelt dat dit problemen van socio-economische aard betreft die niet dermate ernstig zijn dat ze gelijkgesteld kunnen worden met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De CGVS vervolgt dat overeenkomstig het recht van de Unie er aan haar status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden zijn. Verzoekster kan evenwel worden gevolgd waar zij opmerkt dat de CGVS niet is overgegaan tot een specifieke analyse van de sociale en materiële opvang van haar en haar dochter als houders van een beschermingsstatuut in Griekenland op grond van objectieve informatie.

De Raad is dan ook van oordeel dat, gezien het geheel van de voorgaande concrete elementen, door verweerder niet op afdoende zorgvuldige wijze is getoetst of de bescherming die aan verzoekster en haar kind is geboden voldoende toereikend is, in de zin dat zich geen situatie zal voordoen van zeer verregaande materiële deprivatie of zij in een toestand van achterstelling kunnen terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en in het licht van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM blijkt. Het is dan ook aangewezen de bestreden beslissing te vernietigen op grond van artikel 39/2, § 1, lid 2, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 december 2019, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN